

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania C. Spółki Akcyjnej w K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanych: [...]
o ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 maja 2010 r.,
zażalenia organu rentowego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 grudnia 2009 r.,

1. oddała zażalenie,

**2. nie obciąża organu rentowego kosztami postępowania
zażaleniowego odwołującej się Spółki.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem odrzucono skargę kasacyjną pozwanego ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.).

Pierwotną decyzją z 26 marca 2007 r. pozwany wymierzył spółce akcyjnej C. składki na ubezpieczenia społeczne 1.796.043 zł, zdrowotne 416.150,76 zł oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych uznając

bony wydane pracownikom z funduszu socjalnego za ich przychód podlegający tym składkom.

Po odwołaniu spółki od decyzji z 26 marca 2007 r. postępowanie sądowe nie zostało zakończone wobec pominięcia w niej pracowników jako zainteresowanych (sygn. akt. Sądu Okręgowego w K. VI U .../07).

Pozwany wydał potem 510 indywidualnych decyzji skierowanych do poszczególnych pracowników i spółki (płatnika).

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 15 grudnia 2008 r. oddalił odwołanie spółki od decyzji pozwanego z 11 lutego 2008 r., którymi ustalono wysokość podstawy wymiaru składek od przychodów z tytułu bonów otrzymanych przez pracowników J. F., G. G. i H. G.

Sąd Apelacyjny po apelacji spółki wyrokiem z 19 sierpnia 2009 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego oraz poprzedzające go decyzje pozwanego i stwierdził, że do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne nie wchodzi uwzględnione w decyzjach wartości bonów towarowych wypłaconych zainteresowanemu pracownikom.

Skarga kasacyjna pozwanego jako wartość przedmiotu zaskarżenia podała 2.354.432,90 zł, czyli ogólną kwotę składek obciążającą spółkę.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu odrzuceniu skargi kasacyjnej wskazał, że wartość składek w rozpoznanej sprawie jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych (wynosi 819,89 zł dla J. F., 759,56 zł dla H. G. i 759,55 dla G. G.), zatem skarga kasacyjna nie była dopuszczalna i podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398² § 1 k.p.c.

W zażaleniu pozwany wniósł o uchylenie postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej. Podniósł, że wydał indywidualne decyzje wobec poszczególnych pracowników tylko dla umożliwienia merytorycznego rozstrzygnięcia odwołania spółki od pierwotnej decyzji z 26 marca 2007 r., obejmującej całą zaległość składkową, choć mógł przesłać zainteresowanym pracownikom tę decyzję z załącznikiem indywidualizującym wysokość wymierzonych składek w odniesieniu do każdego pracownika z tytułu wydanych bonów towarowych. Wartość przedmiotu zaskarżenia powinna stanowić kwota składek wymierzona decyzją z 26 marca 2007 r. odnosząca się faktycznie do wszystkich 510 zainteresowanych, zwłaszcza że

potwierdza to wyrok Sądu Apelacyjnego stwierdzający, że "... prawomocny wyrok z niniejszej sprawie ma bezpośredni wpływ na wynik postępowania w sprawie VI U .../07 ...".

W odpowiedzi spółka wniosła o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Tożsame zażalenia pozwanego zostały już rozpoznane przez Sąd Najwyższy w sprawach innych zainteresowanych pracowników i obecny skład w pełni podziela przedstawioną w nich argumentację (przykładowo postanowienia Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2010 r. w sprawach I UZ 11/10 i I UZ 14/10 oraz z 26 kwietnia 2010 r. w sprawie I UZ 20/10).

Pozwany nie mógł więc w skardze kasacyjnej podać wartości przedmiotu zaskarżenia z innej sprawy. Sprawa objęta skargą wynikała z nowych decyzji, w których wartość przedmiotu sporu i w konsekwencji zaskarżenia była niższa niż dziesięć tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.).

Pozwany sam zauważył, że mógł w określony sposób decydować o zakresie sporu (sprawy sądowej), w tym również co do kręgu podmiotowego zainteresowanych, gdyż zależało to od jego decyzji.

Pierwotna decyzja z 26 marca 2007 r. ze względu na przedmiot rozstrzygnięcia nie mogła pomijać pracowników jako bezpośrednio zainteresowanych. Bez ich udziału postępowanie byłoby nieważne (art. 477¹¹ k.p.c. w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c.). Sanacja tego braku nastąpiła w ten sposób, że pozwany wydał indywidualne decyzje, co spowodowało, że każda decyzja podlegała odrębnej kontroli w sądowym postępowaniu odwoławczym i tylko ona określała zakres i przedmiot sporu, a w konsekwencji wartość przedmiotu zaskarżenia.

Natomiast to czy rozpoznanie zażalenia nie pozostanie bez wpływu na rozstrzygnięcie pierwotnej sprawy sądowej (VI .../07), nie wchodzi zakres oceny obecnego zażalenia. W tym postępowaniu nie rozstrzyga się z urzędu o nieważności postępowania w sprawie objętej skargą w relacji do innej sprawy, ze względu na przyczynę nieważności z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 3 k.p.c., gdyż do postępowania toczącego się na skutek zażalenia nie stosuje

się art. 398¹³ § 1 k.p.c. (w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.). Nie byłoby też tożsamości podmiotowej warunkującej taką nieważność, gdyż niesporne jest, że pracownicy jako zainteresowani nie byli uczestnikami w pierwszej sprawie.

Z tych motywów orzeczono jak sentencji, stosownie do art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.